

Korte uitleg van de Bridge-Spelregels

Geschiedenis

Bridge met de huidige scoretelling bestaat sinds 1925 en de Spelregels waren in eerste instantie gebaseerd op de voorloper "AuctionBridge". De eerste "ContractBridge"-spelregels stammen uit 1927 en 1929 en waren opgesteld door de toonaangevende Engelse Portland Club. De NBB is in 1930 opgericht en men zag in dat uniforme bridgespelregels essentieel zijn om het spel te kunnen populariseren. De Portland Club Spelregels waren echter geënt op Robberbridge maar in Nederland werd eigenlijk vanaf het begin Parenbridge gespeeld. Parenbridge (uitvinding van Nederlander Borel) werd gespeeld in kleine lijntjes zodat het wegvallen van een paar scores een relatief grote impact op de einduitslag van de wedstrijd had. Toch ging men niet over tot het samenstellen van eigen spelregels en conformeerde men zich in Nederland aan de Portland Club "ContractBridge"-spelregels, maar er was ondertussen wel behoefte aan "WedstrijdBridge"-spelregels. Hoe de kwetsbaarheid hierin geregeld moest worden (ten opzichte van robberbridge) vormde een heet hangijzer.

In het begin gingen de ontwikkelingen om de spelregels aan te passen op de nieuwe wedstrijdvorm snel. Er kwamen nieuwe versies uit in 1932 en 1936, maar pas in 1949 kwam de eerste volwassen spelregel-versie uit, nu onder auspiciën van de Europese Bridge Liga (EBL) en waaraan ook de Portland Club en de Amerikaanse bond (ACBL) zich committeerden. In de ACBL was Viertallenbridge de leidende wedstrijdvorm, maar ook bij viertallen staat de scorevergelijking voorop. Daarnaast won Parenbridge wereldwijd aan populariteit. In 1963 werd de World Bridge Federation (WBF) opgericht die de 1949-EBL-spelregelversie ongewijzigd overnam. Sindsdien ligt de zeggenschap over de spelregels bij een speciale commissie van de WBF (de LAWS-committee, (LC) waarvan de Nederlander Ton Kooijman voorzitter is). De LC heeft nieuwe versies uitgebracht in 1975, 1987, 1997, 2007, en 2017.

Kern van de Spelregels

Kern van de spelregels (in alle versies) is altijd geweest: **het gebruikmaken van Ongeoorloofde Informatie (OI) is ten strengste verboden**. En dat gaat ver in zijn uitwerking. Je mag er niet eens *verdacht* van kunnen worden dat je gebruik gemaakt hebt van OI. Bij elke twijfel wordt er in je nadeel beslist.

Wat is OI? Alles wat geen Geoorloofde Informatie (GI) is, is OI.

Wat is GI? GI is sec de gedane biedingen (dus niet de manier waarop), sec de gespeelde kaarten (dus niet de manier waarop). Verder is alle informatie verkregen van tegenpartij GI. Al het andere is OI.

OI ontstaat heel makkelijk: een opengevallen kaart, voor de beurt uitkomen, voor de beurt bieden, een gevallen kaart, 2 kaarten tegelijk bijspelen, een onvoldoende bod, de lijst is eindeloos. Zulke dingen gebeuren altijd onbedoeld, maar er is bijna altijd tevens sprake van niet-negeerbare OI. Zodra zich iets dergelijks aan tafel voordoet (wie het dan ook gedaan heeft) geldt steeds: **Roep meteen de arbiter**.

Want in veel gevallen waarbij er iets gebeurt waarbij concrete OI ontstaat (zoals een opengevallen kaart of een onvoldoende bod), leggen de WedstrijdBridge-Spelregels daarna zowel de niet-overtredende partij als de overtredende partij een (reeks) keuze(s) voor, waarna het voor beide partijen volstrekt juist, toegestaan en aanbevolen is om de meest voordelige keuze te maken en zo maximaal profijt te trekken uit de ontstane OI. Zou je bij zo'n onregelmatigheid de arbiter niet roepen dan zal de arbiter achteraf vaak (niet anders kunnen) oordelen dat het je eigen schuld is dat hij niet de juiste rechtzettingmethode heeft kunnen toepassen. De verplichting bij een geconstateerde onregelmatigheid **meteen** de arbiter te roepen is opgenomen in de Spelregels. Die verplichting geldt voor iedereen aan tafel, inclusief de dummy. De dummy mag echter geen onregelmatigheid constateren.

Die, met elke spelregelversie steeds uitgebreidere, keuzereksen zijn in de loop der tijd ontstaan vanuit de gedachte om schade opgelopen door de onregelmatigheid zodanig te herstellen dat het spelresultaat vergelijkbaar blijft met de andere spelresultaten van de wedstrijd, zodat ondanks de onregelmatigheid toch een eerlijke uitslag ontstaat. Een rechtzetting is dus geen straf, de Spelregels streven vergelijkbaarheid van de scoreresultaten na omdat **elke** score de **gehele** einduitslag beïnvloedt. De precieze uitvoering van zo'n keuzereeks kan behoorlijk ingewikkeld zijn, maar de arbiter heeft ervoor geleerd en heeft de beschikking over het spelregelboekje waar nagenoeg alle standaard-onregelmatigheden in beschreven staan.

In vrijwel elk spel is overigens wel sprake van de een of andere vorm van OI (zoals een opmerking, een denkpaauze, of een aarzeling bij bieden of bijspelen), maar daarmee is op zich nog geen overtreding begaan. Een overtreding ontstaat pas bij de eventuele gebruikmaking van die OI. Wel is het zinvol om de OI meteen vast te stellen op het moment dat die plaatsvindt. Dus stel die denkpaauze of opmerking meteen vast, anders is die verdwenen. Bridgers hebben wat dat betreft maar een korte memorie.

De consequenties van het toelaten van Conventies en OI

De eerste conventies zijn zo oud als het spel. De 1♣-conventie [betekenis: ‘ik heb een (sterke) opening’] stamt uit 1925. Het infodoublet is van ca. 1930, Blackwood is van 1934, Stayman stamt uit 1946 om een paar overlevers te noemen, want de meeste conventies zijn een stille dood gestorven.

Omdat OI-gebruik ten strengste verboden is, ontstond daarmee onmiddellijk de vraag of informatie die voortvloeit uit speciale afspraken [zoals de ‘conventies’] wel of geen OI is. Immers, hoe zouden tegenstanders het verschil moeten kunnen maken tussen iets dat je weet door de toepassing van een conventie of door regelrechte OI? Het [destijds zeer omstreden] besluit om conventies toe te staan [voor het eerst vastgelegd in de versie van 1936] werd daarom verbonden aan de voorwaarde dat alle speciale partnership-afspraken (zoals de conventies) vooraf volledig bekend gemaakt moeten worden, dit om alle schijn van OI-gebruik te voorkomen.

Met dit besluit en de kern van de Spelregels in het achterhoofd is de automatische consequentie dat Bridge een open spel is. Er vloeit als vanzelf het **full-disclosure**-principe uit voort (=je zorgt ervoor dat je niet beticht kan worden van “geheime afspraakjes”, je legt tevoren en op verzoek altijd je afspraken *volledig* uit.). Het directe gevolg van deze openheid is ook weer dat je je tegenstanders dus niet mag mis-informereren over je systeem, die overtreding heet “verkeerde uitleg”. Maar hoe zorg je ervoor dat je je systeem bekend maakt bij de tegenpartij en vergaar je zelf de nodige informatie over hun systeem?

Informatievergaring en bekendmaking

Hiertoe moet je (met ingang van de versie van 1936) vooraf vertellen wat de kwintessens van je systeem zijn (dit noemen we nu een **Pre-Alert**), en het **Vraagrecht** werd in het leven geroepen (je mag als je aan de beurt bent vragen wat een bieding betekent). De **Systeemkaart** (SK) stamt van ca. 1974, uitgevonden door Nederlander Hans de Jager (je overhandigt de SK vooraf en uit eigener beweging aan je tegenstanders), het **Alerteren** (sinds ca. 1985), en (op topniveau) het vooraf aan elkaar toezenden van het **Systeem Boek**.

Alerteren, Verkeerde uitleg en OI

Het alerteren is ontstaan om de nadelen van het Vraagrecht te beperken. Door te alerteren nodig je de tegenpartij uitdrukkelijk uit te vragen naar de betekenis van de bieding, zodat de tegenpartij niet door de ene keer wel en de andere keer niet te vragen zelf informatie overbrengt (wat weer OI is, uiteraard).

Maar ook alerteren heeft zijn nadelen. Als er gealerteerd wordt waar dat niet had gemoeten of gealerteerd had moeten worden waar dat niet gebeurt (non-alert), dan geldt dat als verkeerde uitleg, evenals het verkeerde antwoord op een gestelde vraag. Echter, door zo’n verkeerde uitleg of non-alert ontstaat ook OI voor de partner. Deze weet immers dat zijn bieding anders geïnterpreteerd zal worden dan bedoeld. Partner mag daar ondubbelzinnig geen gebruik van maken. De geroepen arbiter moet primair kijken of er geen gebruik gemaakt is van die OI. Schade door de verkeerde uitleg zelf is er zelden omdat verkeerde uitleg gedaan door de spelende partij voor het spelen hersteld moet worden (tegenspelers moeten pas ná het spelen verkeerde uitleg corrigeren omdat anders partner voortijdig geïnformeerd wordt – wat weer OI is).

Ook in het spelen kan er sprake zijn van misinformatie door bijv. te aarzelen alvorens de singleton bij te spelen, of stilzwijgend andere signaleringsafspraken te hanteren dan op de SK staat. Ook dat mag niet. Als achteraf (b)lijkt dat iets dergelijks aan tafel gebeurd is, geldt altijd weer: **Roep de arbiter**. Die gaat de feiten checken en het spelresultaat eventueel rechtzetten (=vergelijkbaar maken met de andere spelresultaten) in het licht van de overgedragen OI of misinformatie. Alles in het belang van de wedstrijd!